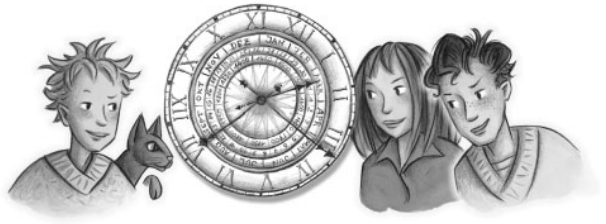
Фабиан Ленк

Детективи
с машина на времето

Тайнственият отмъстител

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Der rote Racher
© 2005 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Тайнственият отмъстител
© Издателство „Фют“, 2022
Превод Десислава Лазарова

ISBN 978-619-199-724-4

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят

[1] *Темпус – (от лат.) време*

мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

Спорът

Двама мъже са впили очи един в друг, обикалят в кръг и се дебнат. Всеки се надява другият пръв да сгреши, надява се на миг невнимание или пролука в защитата. Всеки от тях чака тази единствена смъртоносна грешка. Пот се лее от лицата на гладиаторите*. На арената* е нетърпимо горещо. Хиляди зрители са изпълнили трибуните на Колизея до пръсване. Те крещят, ръкомахат и насърчават с викове бойците или ги освиркват – зависи на кого са заложили*.

Единият гладиатор – рециарият*, размахва рибарска мрежа в лявата си ръка, а в дясната държи железен тризъбец. Леко приведен напред, с напрегнати мускули, той не изпуска от очи противника. Другият гладиатор е мирмилон* с меч, шлем и щит. Очаква напрегнат атаката на противника. Рециарият прави крачка напред и имитира атака с мрежата. Мирмилонът вдига щита, за да

** Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята на Древен Рим и са обяснени в края на книгата.*

отбие атаката, и за момент открива гърдите си. В този миг го пробожда тризъбецът, хвърлен със светкавична бързина от противника. Мечът се изплъзва от ръката на мирмилона. Той се свлича в прахта на арената. Победителят вдига юмруци над главата си и приема овациите на публиката.

Чу се музика, върху огромния екран тръгнаха финалните надписи. Лампите в киното бавно светнаха. Ким, Леон и Юлиан се надигнаха от креслата.

– Филмът ми хареса – изломоти Леон, дъвчейки последните пуканки, които старателно бе събрал от дъното на пакета.

– И на мен – отвърна Ким. – Но изобщо не мога да си представя, че десетки хиляди души са се забавлявали с такива кървища.

Вече бяха излезли от киното и вървяха в меката лятна вечер през малкия площад, заобиколен от старинните къщи на хубавия им роден град Зибентан.

– Десетки хиляди? Мисля, че преувеличаваш – намеси се пак Леон.

На него му се хапваше нещо сладко, нещо по-специално, например от сладоледената сладкарница, която беше на няколко крачки от тях. Имаше още три евро от джобните

за седмицата, а във „Венеция“ сладоледът с ядки беше фантастичен.

– Въобще не преувеличавам. Не чу ли какво каза Тебелман днес в часа по история. Да не би да си спал? – приятелски се заяде Ким.

– Аз ли?

Леон беше хванат натясно. Възможно беше и да не е внимавал в часа по история, макар че Древен Рим е твърде интересна тема. Миналата вечер до късно чете за последното футболно първенство. Беше почти полунощ, когато изгаси нощната лампа и се унесе в сънища за футбол. Леон хвърли умолителен поглед към Юлиан.

– Ким е права. Лудите* на арената били голямо събитие – кимна Юлиан. – Никой не искал да изпусне зрелището...

– Лудите ли? – възкликна с изумление Леон.

Ким го потупа по рамото през смях:

– Добре си поспал днес. На латински* „луди“ означава празници, състезания, игри.

Леон се изчерви от притеснение и реши да смени темата:

– Какво ще кажете за един сладолед?

Във „Венеция“ пак заговориха за гладиаторските битки.

– Колизеят бил най-големият амфитеа-

тър* в древния свят, доколкото знам – разказваше Юлиан, като загребваше от стъклената чаша с лимонов и ягодов сладолед. – Побирал е над 50 000 души...

– Гладиаторите са били истински герои. Хиляди хора са ги аплодирали – с възторг го прекъсна Леон.

– Герои ли? Какво говориш! – възмути се Ким. – Филмът те е заслепил. Та това са били главно военнопленници и роби*, които без право на избор били принуждавани да се избиват жестоко един друг пред очите на хората...

– Не вярвам – възрази Леон. – Във филма имаше и професионалисти. Мъже, които са се биели доброволно и ставали популярни като звезди.

Ким се почука по челото.

– О, да, във филма! Но само там.

– Ти откъде знаеш? – поклати упорито глава Леон. – Да не би да го пише в учебника? Щеше да ми направи впечатление!

– Прекратете този глупав спор – намеси се Юлиан. – Нали имаме най-добрата библиотека в света? Можем просто да проверим!

Леон хвърли поглед към часовника си.

– Аз съм съгласен. Имам още два часа свободно време.

И Ким нямаше нищо против.

– Трябва само да изтичам до вкъщи да взема Кия. Майка ми и баща ми ще излизат тази вечер, а тя не обича да стои сама, както и двамата добре знаете.

Половин час по-късно Юлиан завъртя ключа в бравата на манастирската библиотека, строена през далечната 780 г. Вратата се отвори със скърцане, пустите зали тънеха в мрак. В този час градската библиотека на Зибентан отдавна е затворена. Сега тя принадлежеше единствено на тримата приятели.

Промъкнаха се по скърцащите дървени подове. Кия вървеше грациозно пред тях с широко отворени очи и вирната опашка. Гъвкавото ѝ тяло излъчваше напрежение, а може би и предчувствие за приключение. Приятелите минаха покрай хиляди томове, в които се пазеше историята на този свят.

Най-сетне стигнаха залата, посветена на древността. Избраха от рафтовете няколко книги за Рим и се разположиха около голямата маса.

– Хей, погледнете тук! – извика след малко Юлиан и посочи снимката на мраморен

бюст в един дебел том. – Това е император Тит*. Той е открил Колизея през 80 г. А сега идва най-забележителното: празниците продължили сто дни и входът бил безплатен! Невероятно! Цели сто дни!

– Вижте какво открих – обади се Леон. – Прав съм бил! Гладиаторите се подготвяли за схватките в лудуси* – школи. Треньорите били опитни бойци, които печелели много пари. Значи все пак е имало професионалисти! Ей, тези мъже са били истински бойни машини!

– Ти да не би да искаш да се пробваш като гладиатор? – присмя му се Ким. – Нали на латински Леон означава лъв? Чудесно ти подхожда! Лео Непобедимият, героят на народа, любимецът на боговете!

– Аве, цезар*, моритури те салутант! – добави Юлиан и се престори, че прави дълбок поклон.

– Какво!?

– Ами на латински това означава: Привет, императоре, отиващите на смърт те поздравяват! Поне така пише тук. С тези думи гладиаторите поздравявали императора. После игрите започвали.

Леон изгледа приятелите си и поклати глава.

– Не е смешно! Животът на гладиатор давал шанс да станеш прочут.

– Защо всъщност не проверим как стоят нещата в действителност? – попита Ким с тих глас и с поглед, вперт в момчетата.

Юлиан разбра веднага. Лицето му пламна от вълнение.

– Може би наистина е време за ново посещение в Темпус? Какво ще кажете?

– О, да! Искам да присъствам на откриването на Колизея. Та това е историческо събитие! Не бива да го изпускаме – въодушеви се Леон.

– Със сигурност ще научим доста неща – допълни Ким. – Следващата седмица ни предстои контролно върху Древен Рим.

– Тогава какво чакаме още? – нетърпеливо додаде Юлиан.

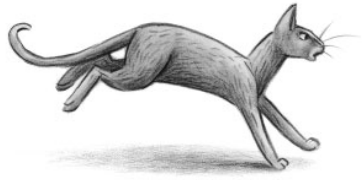
Приятелите изтичаха през пустите зали към витата стълба, която водеше към горния етаж. И в тази зала покрай стените също бяха подредени книжни лавици. Но нашите детективи се интересуваха от един точно определен шкаф в дъното на помещението. Те го отместиха дружно по скрити в пода релси. Пред тях се появи украсената със звезди, слънца, лунни сърпове, маски и мъртвешки глави врата към стаята на вре-

мето. Децата се поколебаха за миг. Никой от тях не смееше да направи първата крачка. Внезапно Кия скочи и увисна на дръжката на вратата, която тежко се отвори.

Темпус плуваше в синкава мъгла. Под краката на приятелите подът пулсираше в ритъма на времето. Виждаха се безброй врати, над които бяха изписани години. Нашите детективи търсеха вратата с надпис 80 г.

Юлиан пръв я откри. Спогледаха се за последен път и Ким взе котката в ръце. Бяха готови. Юлиан отвори вратата и приятелите се хванаха за ръце. Концентрираха се с всички сили върху Рим. Само така Темпус можеше да ги отведе на точното място.

После пропаднаха в черната бездна на времето.

Под земята

Посрещна ги мрачно вонящо подземие.

– Виждате ли нещо? – попита Ким, която притискаше Кия към себе си и търкаше очи.

– Почти нищо, но тази смрад е ужасна! – отвърна Леон.

– Трябва бързо да се измъкнем от този кошмар – изрече Юлиан със задавен глас.

Нашите детективи се бяха озовали в подземен тунел, а край тях течеше канал.

– Отходен канал – досети се Юлиан къде са се озовали и изсумтя с погнуса.

– Е, страхотно – проплака Ким. – Хайде, момчета! Виждам отпред някаква светлина!

И тя пусна котката от ръцете си.

Кия се втурна напред към светлото петно. Приятелите стигнаха до по-широк и по-просторен канал, осветен от маслени лампи. През него течеше някаква тъмна течност. Тясно мостче край канала водеше до стълба на около петдесет метра от тях. Тъкмо се насочиха към нея и забелязаха човек, който пъргаво се катереше по стъпалата.